

LBRIS

We know
books

Peter May
Casa neagră
Titlul original: *The Blackhouse*

Copyright © Peter May, 2009
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2025, pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1
e-mail: redactia@crimescenepress.ro
tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43
www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MAY, PETER

Casa neagră / Peter May ; trad. din lb. engleză de Loredana Frățilă-Cristescu. - București : Crime Scene Press, 2025
ISBN 978-630-6749-03-4

I. Frățilă-Cristescu, Loredana (trad.)

821.111

Coperța: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: HORIA NICOLA URSU
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Bun de tipar: noiembrie 2025
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform legii dreptului de autor.

Peter May

Casa neagră

traducere din limba engleză
de Loredana Frățilă-Cristescu

CRIME SCENE PRESS
2025

Peter May s-a născut și a crescut în Scoția. La 21 de ani i-a fost decernat un premiu pentru jurnalism, iar la 26 și-a publicat primul roman. Când cartea a fost adaptată într-un serial BBC, a renunțat la jurnalism și, după cincisprezece ani de o intensitate ieșită din comun, a devenit unul dintre cei mai de succes scriitori pentru televiziune din Scoția. După o carieră strălucită în domeniu, s-a dedicat în exclusivitate cărților.

În 2021 a primit Library Award din partea Crime Writers' Association, dar a câștigat premii literare și în Franța, în Statele Unite (Premiul Barry pentru romanul de față).

Peter locuiește acum în zona de sud-vest a Franței împreună cu soția lui, scriitoarea Janice Hally.

PRONUNȚIE

Acesta este un ghid simplu de pronunție engleză a unora dintre numele și cuvintele gaelice din această carte. „ch” se pronunță ca în cuvântul scoțian „loch”, iar accentul se pune pe silaba subliniată:

An Sgeir	Eilidh	Niseach
An <u>Skerr</u>	<u>A</u> ylay	<u>Neeshuch</u>
Beag	Fionnlagh	Ruadh
Beg	Fee <u>o</u> n <u>l</u> ach	<u>Roo</u> agh
Ceit	Gaelic	Seonaidh
Kate	<u>G</u> ahlick	<u>Shaw</u> nay
Coinneach	Iain	Seoras
<u>Coiny</u> ach	Yan	<u>Shaw</u> rass
Dubh	Mairead	Sine
Doo	<u>M</u> yrad	<u>Sheenuh</u>
Eachan	Mamaidh	Slàinthe mhath
<u>Y</u> achan	Mammy	Slange e vah
Eilean	Marsaili	Uilleam
<u>Y</u> aylan	<u>M</u> arshally	<u>Willy</u> am

„Machair”, pronunțat „macher”, este cuvântul gaelic pentru solul nisipos fertil care se găsește în zonele de coastă din Insulele Vestice ale Scoției. A intrat în limba engleză ca urmare a preocupării internaționale pentru problema „eroziunii machairului”. Mare parte din machair este recuperată treptat de către mare.

PROLOG

Sunt doar niște puști de șaisprezece ani. Îmbărbătați de alcool și zoriți de apropierea zilei de duminică, se folosesc de întuneric în căutarea iubirii și găsesc doar moarte.

În mod excepțional, bate doar un vânticel ușor. Ca niciodată, e cald, precum răsufierea pe piele, mângâitoare și seducătoare. O ceață ușoară pe cerul de august ascunde stelele, dar luna aflată în ultimul pătrar își aruncă lumina palidă și lipsită de vlagă peste nisipul compact lăsat de reflux. Marea răsufie ușor pe mal și spuma fosforescentă i se sparge în bule de argint peste aur. Tânăra pereche coboară grăbită pe asfalt din satul de sus, cu sângele pulsându-i în urechi în ritmul valurilor.

La stânga, apa care se ridică și coboară în micuțul port sparge lumina lunii pe suprafața sa, iar cei doi aud scârțâitul bărcilor care smucesc de parâme, bufnitura ușoară a lemnului pe lemn când se ciocnesc să-și facă loc, împingându-se jucăuș în întuneric.

Uilleam îi ține mâna într-a lui, simțindu-i șovăiala. A gustat dulceața alcoolului din răsufierea ei, i-a simțit impetuositatea sărutului și știe că în acea seară are să cedeze, în sfârșit. A mai rămas însă tare puțin timp. Duminica e aproape. Prea aproape. La numai jumătate de oră, dezvăluită de o privire pe furiș la ceasul lui înainte să lase în urmă iluminatul stradal.

Ceț răsufie rapid acum. Îi e teamă, dar nu de sex, ci de tatăl ei despre care știe că o să stea la foc, uitându-se la tăciunii de turbă aprinși cum pâlesc spre miezul nopții, potriviți anume cu o

perfectiune exersată ca să se stingă înainte să vină ziua de odihnă. Aproape că-i simte nerăbdarea mocnind încet spre mânie odată cu ceasul care se îndreaptă spre ziua de mâine fiindcă ea încă nu s-a întors. Cum se poate ca lucrurile să se fi schimbat atât de puțin pe insula asta cu frică de Dumnezeu?

I se îngămădesc în minte gânduri, luptându-se să-și facă loc între dorința care i s-a cuibărit acolo și alcoolul care i-a tocit împotrivirea tinerească față de acea dorință. Seara de sâmbătă petrecută la Social Club părăuse, cu numai câteva ore în urmă, să se întindă până în eternitate. Timpul însă nu trece nicicând mai repede decât atunci când nu prea îl ai, iar acum aproape că s-a dus.

Panica și pasiunea i se împletesc în piept când se strecoară pe lângă umbra unei bărci vechi de pescuit înclinată pe pietricelele de deasupra marcajului care indica nivelul apei. Prin jumătatea deschisă a șopronului de beton pentru bărci văd plaja încadrată de ferestre fără geamuri. Marea pare iluminată din interior, aproape că strălucește. Uilleam îi dă drumul mâinii fetei și culisează ușa de lemn, numai cât să poată să încapă, apoi o împinge înăuntru. E întuneric acolo. O duhoare de motorină, apă sărată și alge stăruie în aer, ca parfumul trist al sexului adolescentin grăbit. Deasupra lor se profilează umbra întunecată a unei bărci așezată pe remorca ei, cu două ferestre mici dreptunghiulare ce se deschid ca niște vizete spre țârm.

El o împinge în perete și dintr-odată ea îi simte gura acoperind-o pe a ei și limba croindu-și drum cu forța între buzele ei, iar mâinile strângându-i în ele moliciunea sânilor. O doare și-l împinge la o parte.

- Nu fi așa dur!

Răsuflarea îi răsună ca un tunet în întuneric.

- Nu e timp.

Îi aude încordarea din glas. O încordare masculină, deopotrivă plină de dorință și neliniște. Începe să se îndoiască. Oare chiar așa

ar vrea să fie prima oară pentru ea? Câteva momente sordide, furate în întunericul unui șopron jegos de bărci?

- Nu.

Îl împinge și se dă deoparte, întorcându-se spre fereastră să ia o gură de aer. Dacă se grăbesc, ar mai fi timp să ajungă înapoi înainte de miezul nopții.

Vede silueta întunecată ieșind din umbră aproape în aceeași clipă în care o simte. Moale, rece și grea. Fără să vrea, scoate un țipăt.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Ceit!

Uilleam vine după ea, cu frustrarea adăugându-se dorinței și neliniștii, iar picioarele îi alunecă de parcă a călcat pe gheață. Aterizează greu, pe coate, și-l săgetează o durere în tot brațul.

- Rahat!

Podeaua e udă de motorină. O simte cum îi îmbibă turul pantalonilor. E pe mâinile lui.

Fără să se gândească, se caută după brichetă în buzunar. Nu e destulă lumină. Abia când îi învârte roțița cu degetul mare, scăpărând o flacără, îi vine în minte că-l paște pericolul de a se transforma într-o torță umană. Însă e deja prea târziu. Lumina e bruscă și surprinzătoare în întuneric. Se pregătește. Numai că nu se produce aprinderea vaporilor de motorină, nici o fulgerare bruscă de flacără pârjolitoare. Doar o imagine atât de profund șocantă, încât minții sale îi e inițial imposibil să o cuprindă.

Bărbatul e spânzurat de grinzile de sus, iar o funie zdrențuită și portocalie din plastic îi ține capul într-un unghi imposibil. E un tip solid, gol pușcă, cu carnea alb-vineție atârănând în pliuri la piept și pe fese, ca un costum larg cu două măsuri prea mare. Bucle netede și lucioase îi atârână între picioare pornind de la un zâmbet care-i despică burta dintr-o parte într-alta. De la flacără, umbra mortului dansează pe pereții zgâriați și plini de graffitti, ca o mulțime de fantome care întâmpină una nou-sosită. Dincolo de el, Uilleam

vede fața lui Ceit. E palidă, cu ochii negri, încremenită de groază. Preț de o clipă e convins, absurd, că băltoaca de motorină din jurul lui e de uz agricol, colorată în roșu ca să se vadă că e neaccizată, înainte să-și dea seama că e de fapt sânge, lipicios și gros, care deja i se usucă maroniu pe mâini.

UNU

I

Era târziu și zăpușeală, așa cum numai la vreme de festival se întâmplă. Lui Fin îi era greu să se concentreze. Întunericul din mica sa cameră de lucru îl împresura, de parcă niște mâini mari, negre și moi l-ar fi ținut pe scaun. Cercul de lumină al lămpii de pe birou îi ardea ochii, atrăgându-i privirea ca pe o molie, orbindu-l, încât îi venea greu să-și citească notițele. Computerul bâzâia încetișor în liniștea încăperii și îi vedea cu coada ochiului ecranul pâlپând. Ar fi trebuit să se ducă la culcare de niște ore bune, dar era obligatoriu să-și termine lucrarea. Open University îi oferea singura cale de scăpare, iar el tărăgănasese prostește.

Auzi mișcare la ușa din spatele lui și se răsuci furios cu scaunul așteptându-se s-o vadă pe Mona. Cuvintele de reproș nu-i ieșiră însă din gură. În schimb, se pomeni ridicând ochii uluit către un bărbat atât de înalt că nu putea sta drept în picioare. Avea capul plecat într-o parte, ca să evite tavanul. Încăperile ca aceea în care se afla nu erau mari, dar bărbatul trebuie să fi avut cam doi metri patruzeci înălțime. Avea picioare foarte lungi și pantaloni închiși la culoare care i se adunau în cute în jurul ghetelor negre. O cămașă din bumbac în carouri era vărâtă în pantalonii prinși în talie cu curea și peste ea purta un hanorac deschis, cu gluga căzută pe spate și gulerul ridicat. Brațele îi atârnav pe lângă corp și se vedea că mânecile erau prea scurte pentru mâinile lui. Lui Fin i se păru că avea vreo șaizeci de ani, cu o față ridată, lugubră și ochi

întunecați și lipsiți de expresie. Părul cărunt, lung și slinos, îi atârna pe după urechi. Bărbatul nu zicea nimic. Doar stătea și-l fixa pe Fin cu privirea, iar lampa de pe biroul acestuia îi sculpta umbre adânci în trăsăturile împietrite. Pentru numele lui Dumnezeu, ce căuta acolo? I se ridică tot părul de pe ceafă și brațe și simți cum alunecă frica peste el ca o mânășă, ținându-l strâns.

Apoi, undeva în depărtare, își auzi propriul glas tânguindu-se copilărește în întuneric.

– Om ciu-udat.

Bărbatul rămase cu privirea ațintită asupra lui.

– E un om ciu-udat...

– Ce e, Fin?

Vocea Monei. Era alarmată și-l zgâlțâia de umăr.

Chiar când deschise ochii și-i văzu figura înspăimântată, perplexă și încă umflată de somn, se auzi tânguindu-se:

– Om ciu-udat...

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă?

Se întoarse dinspre ea, pe spate, respirând adânc și încercând să-și tragă sufletul. Îi bătea nebunește inima.

– Doar un vis. Unul urât.

Amintirea bărbatului din birou era încă vie, ca un coșmar din copilărie. Aruncă o privire la ceasul de pe noptieră. Afîșajul digital îi arată că era patru și șapte minute. Încercă să înghită în sec, dar avea gura uscată și știa că n-are să adoarmă la loc.

– M-ai speriat de moarte.

– Îmi pare rău.

Dădu pilota la o parte, se ridică și-și puse picioarele pe podea. Închise ochii și se frecă la față, dar bărbatul acela era încă acolo, întipărit pe retine. Se ridică.

– Unde te duci?

– Să fac pipi.

Păși ușor pe covor și deschise ușa spre holul peste care cădea lumina lunii, împărțită geometric de ferestre georgiene¹ false. Pe la jumătatea acestuia, trecu pe lângă ușa deschisă a biroului său. Înăuntru era întuneric beznă și se cutremură gândindu-se la bărbatul cel înalt care i-l invadase în vis. Era șocat cât de limpede și puternic îi rămăsese imaginea în minte și cât de acut îi simțise prezența. În dreptul ușii de la baie se opri, ca în fiecare noapte în ultimele aproape patru săptămâni, cu ochii atrași de încăperea de la capătul holului. Ușa aceea era întredeschisă, iar luna scâlda spațiul de dincolo de ea. Draperiile care ar fi trebuit să fie trase rămăseseră deschise. În acea încăpere nu era decât un gol îngrozitor. Fin se întoarse cu inima grea și cu o transpirație rece pe frunte.

Zgomotul urinei improșcând apa umplu baia cu un sunet mângâietor aparținând normalității. Depresia o simțea mereu când era liniște. În seara aceea, însă, vidul obișnuit era ocupat. Imaginea bărbatului în hanorac alungase toate celelalte gânduri, ca un cuc într-un cuib străin. Fin se întrebă dacă îl cunoștea oare, dacă fusese ceva familiar în fața lungă și părul zbârlit. Brusc, își aminti cum îl descrisese Mona pe bărbatul din mașină la poliție. Acesta purta un hanorac, credea ea. Avea aproape șizeci de ani, păr lung, slinos și cărunt.

II

Luă un autobuz înspre oraș, uitându-se la rândurile de clădiri din piatră gri care-i defilau dincolo de geam, ca imaginile pâlpâinde ale unui film monoton alb-negru. S-ar fi putut duce cu

¹ Stil de ferestre din perioada georgiană (1714-1830), de tip ghilotină (cu deschidere verticală prin glisare de sus în jos) împărțite în mai multe ochiuri delimitate cu șipci de lemn. (n. tr.)

mașina, dar Edinburgh nu era un oraș în care să alegi de bunăvoie să conduci. Până să ajungă pe Princess Street, norii se risipiseră, iar soarele răzbătea în valuri pe întinderea verde a pajiștii de la poalele castelului. O mulțime de participanți la festival se adunase în jurul unui grup de artiști stradali ai spectacolului care înghițeau flăcări și jonglau cu măciuci. Pe treptele galeriilor de artă cânta o formație de jazz. Fin coborî la Gara Waverley și traversă Podurile spre orașul vechi, luând-o spre sud pe lângă universitate, înainte să cotească spre est la umbra falezei Salisbury Crags. Lumina soarelui cădea pieziș pe povârnișul de un verde curat care ducea la stâncile ce dominau orizontul de deasupra sediului Diviziei A de poliție a orașului.

La etaj, pe culoar, chipuri familiare salutară îl salutară din cap. Cineva îi puse mâna pe braț și-i spuse: „Îmi pare rău pentru pierderea suferită, Fin!”, iar el răspunse doar printr-o înclinare a capului.

Detectivul inspector-șef Black abia dacă ridică ochii din hârtiile lui, făcându-i semn cu mâna spre un scaun aflat de cealaltă parte a biroului său. Era slab la față, cu un ten alb și bolnăvicios și muta dintr-un loc într-altul hârtii printre degetele pătate de nicotină. Avea ceva de uliu în privire când, într-un final, se întoarse către Fin:

– Cum mai merge cu Open University?

Fin ridică din umeri.

– E-n regulă.

– Nu te-am întrebat: de ce te-ai lăsat de facultate. La Glasgow, nu?

Fin dădu din cap că da.

– Pentru că eram tânăr, domnule. Și prost.

– De ce-ai intrat în poliție?

– Așa se proceda pe vremea aia, când veneai de pe insule și n-aveai de lucru sau vreo calificare.

– Cunoșteai pe cineva acolo, atunci?

– Câțiva oameni.

Black se uită gânditor la el.

– Ești un polițist bun, Fin. Dar nu asta îți dorești, nu-i așa?

– Sunt ceea ce sunt.

– Nu, asta ai fost. Până acum o lună, iar ce s-a întâmplat a fost o tragedie. Viața însă merge înainte și noi odată cu ea. Toată lumea a înțeles că ai nevoie de timp să jelești. Dumnezeu știe că vedem destulă moarte în branșa asta, deci putem să înțelegem așa ceva.

Fin se uită la el plin de resentimente.

– Habar nu ai cum e să pierzi un copil.

– Nu, n-am.

În glasul lui Black nu era nicio urmă de compasiune.

– Dar am pierdut oameni apropiați și știu că trebuie să împaci cu situația.

Își împreună mâinile dinaintea lui ca pentru rugăciune.

– Să stărui asupra pierderii însă e nesănătos, Fin. Morbid.

Își țuguie buzele.

– Prin urmare, e timpul să iei o hotărâre cu privire la ce ai să faci cu restul vieții tale. Până când o vei lua, dacă nu există vreun motiv medical care să te împiedice, aș vrea să te întorci la lucru.

Presiunea la care era supus ca să se întoarcă la serviciu crescuse. Fie că venea de la Mona, fie în apelurile telefonice cu colegii sau în sfaturile prietenilor. Iar el se tot împotrivise, fiindcă habar nu avea cum să redevină cel care fusese înainte de accident.

– Când?

– Chiar de acum. De astăzi.

Fin rămase șocat. Clătină din cap.

– Am nevoie de ceva timp.

– L-ai avut, Fin. Ori te întorci, ori îți dai demisia.

Black nu aștepta răspuns. Se întinse peste birou, luă o mapă dintr-un teanc neregulat și o împinse spre el.

– Îți amintești de omorul de la Leith Walk din mai?

– Da.

Fin nu deschise însă dosarul. N-avea nevoie s-o facă. Îți amin-tea prea bine trupul dezbrăcat, spânzurat de un copac între bancă și Biserica Penticostală pătată de ploaie. Pe un afiș de pe perete scria: „Iisus salvează”. Fin își aminti că se gândise atunci că afișul ăla părea o reclamă pentru bancă și că, de fapt, pe el ar fi trebuit să scrie: „Iisus salvează² la Bank of Scotland”.

– A mai fost unul, zise Black. Mod de operare identic.

– Unde?

– Înspre nord. În zona Poliției Nordului. A apărut în sistemul HOLMES³ De fapt, HOLMES a avut ideea genială să te pună pe tine la anchetă.

Clipi cu genele-i lungi și-l țintui pe Fin cu o privire care-i vă-dea scepticismul.

– Mai vorbești limba, da?

– Gaelică? replică Fin surprins. N-am mai vorbit-o de când am plecat de pe insula Lewis.

– Atunci ar fi bine să te apuci de recapitulat. Victima e din satul tău natal.

– Crobost? făcu el uluit.

– E un tip cu câțiva ani mai în vârstă ca tine. Se numea...

Consultă o foaie în fața lui.

– Macritchie. Angus Macritchie. Îl cunoșteai?

Fin încuviință din cap.

² Joc de cuvinte în original, „to save” însemnând atât „a salva”, cât și „a economisi” (n. tr.)

³ Sistem informatic folosit de poliția din Marea Britanie în anchetele sale (n. tr.)

III

Soarele care pătrundea pieziș prin fereastra sufrageriei părea o sfidare la adresa nefericirii lor. Fire de praf încă pluteau în aer, prinse în lumină. De afară se auzeau sunetele copiilor care jucau fotbal pe stradă. Cu numai câteva săptămâni scurte înainte, printre ei s-ar fi numărat și Robbie. Ticăitul ceasului de pe polița șemineului măsură tăcerea dintre ei. Mona avea ochii roșii, dar lacrimile îi secaseră, înlocuite de mânie.

– Nu vreau să te duci.

Aceste vorbe îi deveniseră refren în ceartă.

– Azi-dimineață *voiai* să mă duc la lucru.

– Dar voiam și să te întorci acasă. Nu vreau să rămân aici de una sigură săptămâni de zile.

Trase adânc și tremurat aer în piept.

– Cu amintirile mele. Cu... cu...

Poate că nu și-ar fi găsit niciodată cuvintele ca să-și termine propoziția. O făcu însă Fin în locul ei.

– Sentimentul tău de vinovăție?

Nu spusese niciodată că o învinovățește, dar așa era. Cu toate că în sufletul lui încerca să nu. Femeia îi aruncă o privire plină de atâta durere, încât își regretă imediat vorbele. Rosti:

– Mă rog, va fi vorba doar de câteva zile.

Își trecu mâinile prin părul blond cu onduleuri mici.

– Tu chiar crezi că eu vreau să mă duc? Evit de optsprezece ani să mă întorc acolo.

– Iar acum nu vrei să lași să-ți scape ocazia. E pretextul perfect pentru a evada, pentru a pleca de lângă mine.

– Ah, nu fi caraghioasă!

Știa însă că ea avea dreptate. Era conștient și că nu doar de Mona voia el să fugă. Ci de toate. Voia să se întoarcă într-un loc

în care viața îi păruse cândva simplă. O întoarcere la copilărie, la origini. Cât de ușor îi venea acum să ignore faptul că-și petrecuse mai toată viața de adult evitând exact aceată întoarcere! Îi fusese ușor să uite că atunci când era adolescent, nimic nu i se păruse mai important decât să plece.

La fel de ușor îi fusese să se însoare cu Mona, din toate motivele nepotrivite. Pentru tovărășie. Pentru că era în căutarea unui motiv să nu se întoarcă. În paisprezece ani reușiseră doar un soi de acomodare, într-un spațiu pe care fiecare îl construise pentru celălalt în viața sa. Un spațiu pe care-l ocupaseră împreună, dar niciodată nu-l împărțiseră. Fuseseră prieteni. Existase căldură autentică între ei, dar se îndoia că existase vreodată și dragoste, dragoste adevărată. Ca atâția alții, se mulțumiseră cu „merge și-așa”. Robbie fusese puntea dintre ei, dar el nu mai era.

– Ai habar cum m-am simțit în ultimele săptămâni? întrebă Mona.

– Cred că s-ar putea să am.

Femeia clătină din cap.

– Nu. Tu nu ți-ai petrecut fiecare clipă cu cineva a cărui tăcere urlă a reproș. Știi că dai vina pe mine, Fin.

– N-am zis niciodată asta.

– Nici nu trebuia. Știi ce? Oricât de mult ai da tu vina pe mine, eu mă învinovățesc de zece ori mai tare. E și pierderea mea, Fin. A fost și fiul meu.

Acum reveniseră lacrimile care-i ardeau ochii. El nu fu în stare să mai spună nimic.

– Nu vreau să te duci.

Iar, același refren.

– N-am de ales.

– Ba da, bineînțeles că ai de ales. Mereu ai. Vreme de săptămâni de zile ai ales să nu te duci la lucru. Poți să alegi și să nu te duci pe insulă. Pur și simplu spune-le că nu pleci.

– Nu pot.

– Fin, dacă te urci mâine în avionul ăla...

Așteptă ultimatumul. Părea că își va lua ea inima în dinți ca să îl rostească, dar ezita.

– Ce e, Mona? Ce-o să se întâmple dacă mă urc mâine în avionul ăla?

O provoca s-o spună. Atunci ar fi fost vina ei, nu a lui.

Femeia își feri privirea și își mușcă buza inferioară până simți gust de sânge.

– Doar să nu te aștepți să mă mai găsești aici când te întorci, atâta tot.

Se uită lung la ea.

– Poate c-ar fi mai bine așa.

Avionul bimotor cu treizeci și șapte de locuri se cutremură în bătaia vântului, înclinându-se pe o parte pentru a survola Loch a Tuach înainte de a ateriza pe pista scurtă și bătută de vânturi a aeroportului din Stornoway. Când ieșiră din norii denși și joși, Fin își plecă privirea la marea gri-ardezie care se spârgea albă de degetele de stâncă neagră ce se întindeau din Peninsula Eye, peticul zdrențuit de pământ numit Point. Văzu tiparele familiare dăltuite în peisaj, cum ar fi tranșeele atât de caracteristice Marelui Război, deși bărbații nu pentru război le săpaseră, ci ca să le țină de cald. Secolele de exploatare a turbei își lăsaseră cicatricile distinctive pe suprafețe nesfârșite de mlaștină altminteri monotonă. Apa din golf părea rece, încrețită de vântul care bătea fără întrerupere asupra ei. Fin uitase de vânt și de asaltul său neobosit asupra celor patru mii opt sute de kilometri de Atlantic. Dincolo de zona ferită a golfului Stornoway, pe insulă abia dacă era vreun copac.

În timpul zborului de o oră încercase să nu se gândească la nimic. Nici să anticipeze cum avea să fie întoarcerea pe insula natală, nici să-și redea în minte tăcerea îngrozitoare care-i

însoțise plecarea de acasă. Mona își petrecuse noaptea în camera lui Robbie. O auzise plângând de la celălalt capăt al holului cât făcuse bagajul. În zori plecase fără o vorbă și, când închisese ușa în urma lui, știuse că dincolo de ea o lăsa nu doar pe Mona, ci și un capitol din viața lui pe care își dorea să nu-l fi scris niciodată.

Acum, la vederea hangarelor Nissen⁴ pe aerodromul de dedesubt și a terminalului nefamiliar de feribot care lucea în depărtare, Fin simți un val de emoție. Trecuse tare mult timp, iar el nu se simțea pregătit pentru șuvoiul brusc de amintiri care aproape îl copleși.

⁴ Construcții militare din tablă ondulată semicilindrică construite în Primul Război Mondial. Numele provine de la cel care le-a proiectat, inginerul canadiano-american Peter Norman Nissen (*n. tr.*)

DOI

Am auzit oameni născuți în anii cincizeci descriindu-și copilăria în nuanțe de maro. O lume sepia. Eu am crescut în anii șaizeci și șaptezeci, iar copilăria mea a fost violet.

Locuiam în ceea ce se chema o casă albă, la vreo opt sute de metri depărtare de satul Crobost, parte din comunitatea Ness, aflată la extremitatea nordică a insulei Lewis, la rândul ei situată cel mai la nord din tot arhipelagul Hebridelor Exterioare al Scoției. Casele albe fuseseră ridicate în anii douăzeci, din piatră și var sau blocuri de beton și acoperite cu ardezie, tablă ondulată ori carton gudronat. Fuseseră construite pentru a înlocui vechile case negre. Spre deosebire de cele albe, casele negre aveau zidărie din piatră uscată și acoperișuri din paie și adăposteau deopotrivă oamenii și animalele. În centrul podelei de piatră din încăperea principală ardea zi și noapte un foc de turbă. Încăperea respectivă era denumită camera focului. Nu existau coșuri, iar fumul trebuia să iasă printr-o gaură din acoperiș. Bineînțeles, nu era o soluție prea eficientă, iar casele erau mereu pline de funingine. Nu-i de mirare că speranța de viață era redusă.

Rămășițele casei negre în care locuiseră bunicii mei paterni se aflau la noi în grădină, la o aruncătură de băț de casa noastră. Nu avea acoperiș, iar pereții se prăbușiseră în marea lor majoritate, dar era un loc de grozav de jucat v-ați ascunselea.

Tata era un om cu simț practic, cu părul negru și des, ciufulit, și ochii albaștri ageri. Avea pielea pergamentoasă care i se făcea ca smoala vara, când stătea mai tot timpul pe afară. Când eram